



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 525/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť T. B., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. S., B., ktorou namietal porušenie čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko B. sp. zn. BB-3 T 4/2013 z 13. februára 2013 a jemu predchádzajúcim postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tost 6/2013 a sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013 a im predchádzajúcim postupom, a takto

rozhodol:

Sťažnosť T. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2013 doručená sťažnosť T. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2

a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko B. (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. BB-3 T 4/2013 z 13. februára 2013 a jemu predchádzajúcim postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tost 6/2013 a sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013 a im predchádzajúcim postupom.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je spolu s ďalšími jedenástimi obvinenými trestne stíhaný na základe obžaloby podanej prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“), pretože je dôvodne podozrivý zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a z účasti na zločine neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, ako je uvedené v obžalobe. Obžaloba bola podaná špecializovanému súdu 28. januára 2013. Sťažovateľ sa v tom čase nachádzal vo väzbe. Pre účely rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa a obvineného Ing. R. G. nariadil predseda senátu špecializovaného súdu na 13. február 2013 neverejné zasadnutie. Sťažovateľ v úvode svojho výsluchu na tomto neverejnom zasadnutí vzniesol námietku zaujatosti proti predsedovi senátu špecializovaného súdu konajúceho vo veci sťažovateľa JUDr. J. H. Neverejné zasadnutie bolo preto prerušené pre účely rozhodnutia o vznesenej námietke zaujatosti predsedu senátu. Senát špecializovaného súdu rozhodol o námietke zaujatosti uznesením sp. zn. BB-3 T 4/2013 z 13. februára 2013 (ďalej len „uznesenie z 13. februára 2013“) tak, že predseda senátu JUDr. J. H. nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci proti sťažovateľovi vedenej na špecializovanom súde pod sp. zn. BB-3 T 4/2013. Uznesenie bolo vyhlásené na verejnom zasadnutí v prítomnosti sťažovateľa, ktorý proti nemu hneď po vyhlásení podal sťažnosť. Po vyhlásení tohto uznesenia špecializovaný súd pokračoval vo verejnom zasadnutí a uznesením sp. zn. BB-3 T 4/2013-565 z 13. februára 2013 rozhodol o ponechaní sťažovateľa (a aj obvineného Ing. R. G., pozn.) vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len

„Trestný poriadok“). Sťažovateľ podal sťažnosť aj proti tomuto uzneseniu špecializovaného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o jeho ponechaní vo väzbe. O sťažnostiach podaných sťažovateľom rozhodol najvyšší súd samostatnými uzneseniami. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013 zamietol sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu z 13. februára 2013, ktorým bolo rozhodnuté o námietke zaujatosti podanej sťažovateľom. Uznesením sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 27. februára 2013 bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 4/2013-565 z 13. februára 2013, ktorým bolo rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe.

3. Sťažovateľ sa v sťažnosti zameriava predovšetkým na vyjadrenie nesúhlasu so záverom špecializovaného súdu, ktorý bol následne potvrdený aj najvyšším súdom, o nezaujatosti sudcu JUDr. J. H. vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi odôvodnil žalobou o ochranu osobnosti, ktorý podal proti JUDr. J. H. 21. januára 2013 na Okresnom súde Banská Bystrica. Žaloba bola podaná v čase, keď bol JUDr. J. H. sudcom pre prípravné konanie a rozhodoval o väzbe sťažovateľa či o použití informačno-technických prostriedkov. Následne 28. januára 2013 bola na sťažovateľa a ostatných obvinených podaná prokurátorom špeciálnej prokuratúry obžaloba a vec bola pridelená do senátu špecializovaného súdu 3 T, v ktorom je predsedom JUDr. J. H. Sťažovateľ zdôrazňuje, že takýto ďalší postup nemohol predpokladať, a preto jeho námietku zaujatosti nemožno hodnotiť ako zámer paralyzovať špecializovaný súd a zabrániť rozhodnutiu v jeho trestnej veci. Podľa sťažovateľa sudca, ktorý má rozhodovať o vine a trestne, nemôže byť nezávislý vo vzťahu k tomu obžalovanému, s ktorým je v občianskoprávnom spore. Sťažovateľ tiež poukázal na rozhodnutie zákonného sudcu premiestniť ho do Ústavu na výkon väzby B., z čoho odvodzuje sťažovateľ primárne rozhodnutie sudcu naďalej ho vo väzbe ponechať, ako aj na jeho predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť v prípravnom konaní. Sťažovateľ namieta vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013 z 13. februára 2013 nedostatočné odôvodnenie, pretože podľa neho najvyšší súd nezaujal jasné stanovisko k uplatneným argumentom proti postupu zákonného sudcu.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálehom:

„1. Základné právo T. B. na prerokovanie veci zákonným sudcom podľa čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Špecializovaného trestného súdu v P., pracovisko B. sp. zn. BB-3 T 4/2013 z 13.2.2013 a postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu SR 1 Tost 7/2013 z 27. 2. 2013 a 1 Tost 6/2013 z 27. 2. 2013 porušené bolo.

2. Základné právo T. B., že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uzneseniami Špecializovaného trestného súdu v P., pracovisko B. sp. zn. BB-3T 4/2013 z 13. 2. 2013 a postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu SR 1 Tost 7/2013 z 27. 2. 2013 a 1 Tost 6/2013 z 27. 2. 2013 porušené bolo.

3. Základné právo T. B. na dodržaní základných princípov nezávislosti súdnictva podľa čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky, postupom a uzneseniami Špecializovaného trestného súdu v P., pracovisko B. sp. zn. BB-3 T 4/2013 z 13. 2. 2013 a postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu SR 1 Tost 7/2013 z 27.2.2013 a 1 Tost 6/2013 z 27. 2. 2013 porušené bolo.

4. Základné právo T. B. na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu SR 1 Tost 7/2013 z 27. 2. 2013 porušené bolo.

5. Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu SR - 1 Tost 6/2013 zo dňa 27. 2. 2013 a uznesenie Najvyššieho súdu SR - 1 Tost 7/2013 zo dňa 27. 2. 2013 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Špecializovaný trestný súd v P., pracovisko B. a/alebo Najvyšší súd SR je povinný uhradiť T. B. trovy konania v sume 331,15 € (za dva úkony právnej pomoci a paušál vrátane DPH) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. S., Advokátska kancelária, B.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia

sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

7. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. V zmysle uvedeného ústavný súd predmet konania o sťažnosti sťažovateľa vymedzil tak, že je ním namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a ustanovenia čl. 141 ústavy, práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením špecializovaného súdu z 13. februára 2013 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 6/2013 a sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013 a im predchádzajúcim postupom. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013 sťažovateľ navyše namieta porušenie práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy v zmysle riadneho odôvodnenia rozhodnutia.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením špecializovaného súdu z 13. februára 2013

8. Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie špecializovaného súdu z 13. februára 2013, ústavný súd preto vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu mal sťažovateľ možnosť podať na najvyššom súde sťažnosť ako riadny opravný prostriedok podľa príslušných ustanovení procesného kódexu (Trestný poriadok), v ktorého právomoci bolo posúdiť relevantné skutkové a právne okolnosti danej veci, ako aj prípadné pochybenie špeciálneho súdu. Túto možnosť sťažovateľ reálne využil a sťažnosť podal, ktorú zároveň riadne odôvodnil. Sťažovateľ realizáciou svojich práv v priebehu trestného konania teda mal možnosť účinným spôsobom namietat' porušenie svojich práv v sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu, a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ustanovenia čl. 141 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013

9. Rozhodujúca časť argumentácie sťažovateľa sa týka uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013. Týmto uznesením bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu z 13. februára 2013 o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom proti predsedovi senátu. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd nevyjadril ku konkrétnym okolnostiam, ktorými sťažovateľ odôvodňoval vznesenú námietku zaujatosti. Predovšetkým sa sťažovateľ nestotožňuje so záverom o nestrannosti predsedu senátu, pretože proti nemu podal žalobu o ochranu osobnosti, čo prirodzene musí mať vplyv na postoj sudcu voči nemu. Tým, že sudca JUDr. J. H. nebol vylúčený z vykonávania úkonov v trestnom konaní proti sťažovateľovi, boli porušené jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru v zmysle práva na nezávislý a nestranný súd.

10. Základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie a v jeho rámci právo na prejednávanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je v trestnom konaní garantované prostredníctvom

inštitútu vylúčenia sudcu z vykonávania úkonov trestného konania pre zaujatosť v zmysle ustanovení § 31 a § 32 Trestného poriadku. Obsahom základného práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi namietaného sudcu z ďalšieho vykonávania úkonov trestného konania pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie nestranným súdom je len povinnosť prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania pre zaujatosť. Rozhodnutie musí byť odôvodnené tak, aby poskytovalo odpoveď na tie podstatné otázky, ktoré majú vplyv na naplnenie hypotézy uvedenej v § 31 ods. 1 Trestného poriadku.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal konkrétnymi dôvodmi, ktorými sťažovateľ odôvodnil námietku zaujatosti sudcu JUDr. J. H. V úvode najvyšší súd poukázal na znenie ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku a jeho reálne uplatnenie pri zabezpečovaní nestrannosti trestného konania. V odôvodnení najvyšší súd zrozumiteľne objasnil, za akých okolností by bolo možné mať pochybnosti o nezaujatosti sudcu pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Po zhodnotení týchto kritérií najvyšší súd posúdil samotnú žalobu podanú sťažovateľom proti konajúcemu sudcovi, ktorou sťažovateľ odôvodňoval námietku zaujatosti. Podľa najvyššieho súdu takáto žaloba obvineného (sťažovateľa, pozn.) proti sudcovi nie je sama osebe takým pomerom k obvinenému resp. k prejednávanej veci, ktorá by ovplyvňovala nezaujatosť sudcu pri rozhodovaní v trestnej veci sťažovateľa. Najvyšší súd zaujal stanovisko aj k ďalšej námietke sťažovateľa, týkajúcej sa postupu sudcu pri rozhodovaní o premiestnení sťažovateľa do Ústavu na výkon väzby B. Tento postup vyhodnotil najvyšší súd ako účelný, ktorý bol navyše plne v právomoci konajúceho sudcu, a preto nevyvoláva pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Najvyšší súd zaujal korektné stanovisko aj k námietkam sťažovateľa vzťahujúcim sa na predošlé rozhodnutia sudcu JUDr. J. H. Najvyšší súd zároveň správne poukázal na § 32 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého námietku zaujatosti nemožno odôvodniť iba procesným postupom súdu. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd nepovažoval sťažnosť podanú sťažovateľom proti uzneseniu špecializovaného súdu z 13. februára 2013 za dôvodnú, preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

11. Ústavný súd hodnotí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za dôkladne a kvalifikovane odôvodnené, ktoré nevzbudzuje žiadne pochybnosti o objektívnom posúdení všetkých skutočností, ktoré tvorili námietku zaujatosti proti sudcovi konajúcemu v trestnej veci sťažovateľa. Skutočnosť, že najvyšší súd neuznal ním uvádzané skutočnosti ako dôvod na vylúčenie sudcu z úkonov trestného konania, nemá za následok porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v zmysle práva na prejednanie nezávislým a nestranným súdom. Súčasťou týchto práv nie je ani povinnosť súdu uznať dôvody zaujatosti uvádzané oprávnenou osobou, resp. vyhovieť námietke zaujatosti.

Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd hodnotí sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú, keďže pri jej predbežnom prerokovaní nezistil možnosť porušenia označených základných práv, ktorých ochrany sa sťažovateľ domáhal. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Sťažovateľ sa v súvislosti s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013 domáhal aj ochrany základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Uvedeným uznesením bolo rozhodované o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom proti sudcovi JUDr. J. H., konkrétne išlo o preskúmanie sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu z 13. februára 2013 o námietke zaujatosti. Uvedené uznesenie sa preto netýkalo rozhodovania o väzbe sťažovateľa, prípadne o akomkoľvek obmedzení osobnej slobody sťažovateľa. Preto niet príčinnej súvislosti, ktorá by spájala uvedené uznesenie najvyššieho súdu s možnosťou porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy či práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Absencia príčinnej súvislosti medzi uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013 a právami, ktorých ochrany sa sťažovateľ v sťažnosti domáhal, je dôvodom na jej odmietnutie ako zjavne neopodstatnenej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 141 ústavy, ktorého ochrany sa sťažovateľ domáhal, ústavný súd uvádza, že sa v ňom upravuje výkon súdnictva v Slovenskej republike a základné atribúty súdnej moci. Jeho obsahom však nie sú konkrétne základné práva alebo slobody, ktorých ochrany by sa sťažovateľ mohol pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy domáhať. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 141 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 27. februára 2013

14. Sťažovateľ podal sťažnosť aj proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 27. februára 2013. Uvedeným rozhodnutím bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa (a obvineného Ing. R. G., pozn.) proti uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 4/2013-565 z 13. februára 2013, ktorým bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe [§ 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku]; teda je rozhodnutím o osobnej slobode. Sťažovateľ v tejto časti sťažnosť bližšie neodôvodňuje. Z celkového kontextu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s ďalším ponechaním vo väzbe.

15. V súvislosti s namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, ako aj rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej sa osobná sloboda v súvislosti s rozhodovaním o väzbe a jej ďalšom trvaní chráni prostredníctvom ustanovení čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, séria A, č. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), resp. ustanovení čl. 17 ústavy, pretože tieto predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než akú má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 ústavy. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy totiž zahŕňajú tak hmotné, ako aj procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu

o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie či ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti konštatoval, že sťažovateľ v súvislosti s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 6/2013 rozhodujúceho o sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného o ponechaní sťažovateľa vo väzbe namietal porušenie takých práv, ktoré na konanie a rozhodovanie o nej nie sú aplikovateľné, a preto k ich porušeniu nemohlo dôjsť vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označenými právami a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

16. Článok 5 ods. 4 dohovoru poskytuje právo zatknutej osobe alebo inak slobody pozbavenej osobe podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jej slobody a nariadi jej prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Napadnutým uznesením sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 23. februára 2013 však najvyšší súd nerozhodoval o návrhu sťažovateľa týkajúceho sa jeho väzby, ale išlo o plnenie povinnosti vyplývajúcej súdu z § 238 ods. 3 Trestného poriadku. Najvyšší súd po podaní obžaloby špeciálnym prokurátorom nariadil neverejné zasadnutie, na ktorom rozhodol o väzbe sťažovateľa aj obvineného Ing. R. G.

Odhladnuc od tejto skutočnosti hodnotí ústavný súd uvedené uznesenie najvyššieho súdu ako presvedčivo odôvodnené aj z hľadiska existencie formálnych a materiálnych dôvodov. Najvyšší súd dôsledne objasnil naplnenie dôvodov väzby uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, t. j. kolúznej a preventívnej väzby. Jeho závery sú v tomto smere logické a plne akceptovateľné. Najvyšší súd sa preto zhodol s názorom špecializovaného súdu o tom, že u sťažovateľa aj naďalej trvajú dôvody väzby. Ústavný súd

hodnotí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako dostatočne odôvodnené, nevzbudzujúce žiadne pochybnosti o správnosti a úplnosti jeho záverov.

17. Tieto všetky okolnosti sú preto dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

18. Vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 141 ústavy, ktorého porušenia sa sťažovateľ domáhal aj vo vzťahu k uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 27. februára 2013, ústavný súd zotrváva na svojom stanovisku uvedenom v odseku 13 tohto uznesenia, na ktorý aj v tejto časti sťažnosti v plnom rozsahu odkazuje.

19. Ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej smerovala proti uzneseniam najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 6/2013 a sp. zn. 1 Tost 7/2013 z 27. februára 2013 a predchádzajúcim postupom, odmietol ako zjavne neopodstatnenú, keďže pri jej predbežnom prerokovaní nezistil možnosť porušenia označených základných práv, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013